

скромно-нѣжна усмивка на лицето и ѝ направи низъкъ, напѣренъ поклонъ. Тя стана и се хвана съ него да играе.

— Да, това е, не се лъжахъ... избѣбла си Каражиновъ съ жбитѣ и се отмахна. Той мина въ буфета съ рѣшение да не поглежда вече въ салона. Каква полза да гледа и да се терзае? Имаше нужда отъ уединение, за да остане самъ съ мислитѣ си и съ мѣката си; но тукъ най-малко можеше да го намѣри — при толкова познайници. Той не можѣ да се отърпи, стана отъ масата, дѣто бѣ сѣдналъ отъ приличие при двама близки приятели, и отиде пакъ въ салона. Подиръ една минута Каржиновъ се появи съ чѣрти пѣ-изопнати и пѣ-развалени, но не смѣя да сѣдна въ буфета, а излѣзе на двора. Тамъ въ тъмнината, съ притиснати гърди и разгорещена глава, той закрачи изъ освѣжителния нощенъ студъ. Имаше нужда да диша, но гърдитѣ му задъвапше камъкъ. Освѣтленитѣ завѣси на салона, прѣзъ които проникваше мѣтна багрова свѣтлина, гърмежа отъ музиката, глухия шумъ отъ стѣпи и гласове въ буфета — сичко това го раздражаваше, растройваше, струваше му се, като единъ врагъ, като единъ пѣкленъ заговоръ противъ него, противъ неговото спокойство, животъ, честъ.

— Да, казваше си той, като ходеше между оголенитѣ дръвета на двора, моето положение е положение на чловѣкъ, който се дави, и вижда, че нѣма спасение. . . Тя е интригантка, *тя* знае, че азъ не желяж *това*, че за *това* именно не искахъ да дойдѣ тука тазъ вечеръ, както и азъ знаяхъ добръ цѣльта ѝ, причината на упорството ѝ: тя дѣйствително за *това* иде. . . Тя знае, и азъ знаѣ. И нито тя има милосърдието да ме